

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. G.**, bývajúceho v B., proti žalovanej **Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 45, IČO: 35 919 001, o **neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, sp.zn. 18 C 118/2009, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. novembra 2013, sp.zn. 9 Co 36/2012 v spojení s opravným uznesením z 31. januára 2014 sp.zn. 9 Co 36/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II medzitýmnym rozsudkom zo 4.mája 2011, č.k. 18C 118/2009-193 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovanej je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovanej naďalej trvá. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaná dala žalobcovi 28. januára 2009 výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce (ďalej len ZP) z dôvodu, že vzhľadom na jeho zdravotný stav podľa lekárskeho posudku dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu. Odvolal sa pritom na posudok o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce z 25. novembra 2008, vypracovaný spoločnosťou NOVAPHARM, s.r.o. Súd prvého stupňa zistil, že v tomto posudku nie je uvedené, že by žalobca dlhodobo stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu, ale naopak, je tam uvedené, že žalobca je spôsobilý vykonávať doterajšiu prácu za určitých podmienok. Poukázal na to, že až v dodatočnom stanovisku spoločnosti NOVAPHARM, s.r.o. z 12. januára 2009, vypracovaným na požiadanie žalovanej, sa uvádza, že žalobca dlhodobo stratil zdravotnú spôsobilosť na vykonávanie pracovných činností tam uvedených, vrátane vodiča špeciálnych mechanizmov. Konštatoval, že stanovisko spoločnosti NOVAPHARM, s.r.o. z 12. januára 2009 nemá charakter rozhodnutia, voči ktorému by sa zamestnanec mohol

odvolať, navyše v konaní nebolo žalovanou preukázané, že by toto stanovisko žalobcovi vôbec doručila, preto nemohlo byť podkladom pre skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c/ ZP. Uviedol, že žalovaná mohla pri rozväzovaní pracovného pomeru so žalobcom podľa citovaného ustanovenia vychádzať len z posudku z 25. novembra 2008, pričom dodal, že predmetný posudok posudzoval výlučne z formálno-právneho hľadiska, rešpektujúc tak zákonnú úpravu, ktorá nedovoľuje súdu preskúmať v konaní o neplatnosť výpovede lekárskeho posudok z hľadiska jeho obsahu. Dodal, že pôvodný posudok z 25. novembra 2008 bol tiež 10. marca 2009, t.j. po daní výpovede z 28. januára 2009 žalobcovi, opravovaný, a to v časti kategórie práce. Dospel tak k záveru, že výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. c/ ZP nebol daný, keďže z posudku z 25. novembra 2008 nevyplýva, že by žalobca dlhodobo stratil zdravotnú spôsobilosť na vykonávanie doterajšej práce. Ďalej konštatoval, že hoci uvedené závery by samé postačovali na prijatie záveru, že výpoveď z 28. januára 2009 je neplatná, skúmal aj splnenie ďalej hmotnoprávnej podmienky výpovede - a to ponuku vhodnej práce podľa § 63 ods. 2 ZP, pričom dospel k záveru, že žalovaná žalobcovi pred daním výpovede neponúkla žiadne iné pracovné miesto. Z Plánu pracovných miest žalovanej pre r. 2009, schváleným predstavenstvom žalovanej 3. februára 2009 (po výpovedi žalobcu) zistil, že v organizačnej zložke SSÚD 2 Bratislava, ktorá bola miestom výkonu práce žalobcu, mala žalovaná voľných celkom 8 pracovných miest, vrátane pracovného miesta automechanika, pričom toto pracovné miesto bolo zároveň pre žalobcu vzhľadom na jeho zdravotný stav vhodné odvolávajúc sa na posudok NOVAPHARM, s.r.o. (stanovisko z 12. januára 2009). Žalovaná nepreukázala v konaní svoje tvrdenie, že predmetné pracovné miesto bolo už v r. 2009 obsadené. Uzavrel, že nebola splnená ani táto hmotnoprávna podmienka výpovede, čo spôsobuje rovnako jej neplatnosť. Napadnutým rozsudkom rozhodol len o základe uplatneného nároku, v zmysle § 152 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. novembra 2013, sp.zn. 9 Co 36/2012 v spojení s opravným uznesením z 31. januára 2014 sp.zn. 9 Co 36/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Stotožnil sa s právnymi závermi prvostupňového súdu a v plnom rozsahu na ne poukázal. Poznamenal, že Posudok o zdravotnej spôsobilosti na výkon práce z 25. novembra 2008 (resp. aj opravený posudok z 10. marca 2009, aj keď sa oprava týkala výlučne chybné uvedenej kategórie práce 3) namiesto správnej 2) v časti "D", obsahuje predtlačené tri možnosti výsledného posúdenia zdravotnej spôsobilosti posudzovaného zamestnanca, a to: možnosť 1/, podľa ktorej je zamestnanec spôsobilý vykonávať pracovnú činnosť popísanú v bode C posudku, ďalej možnosť 2/, podľa ktorej je zamestnanec spôsobilý

vykonávať pracovnú činnosť popísanú v bode C posudku pri splnení určitých podmienok, ktoré je potrebné doplniť a napokon možnosť 3/, podľa ktorej zamestnanec nie je spôsobilý vykonávať pracovnú činnosť popísanú v bode C posudku. Odvolací súd konštatoval, že v danej veci posudzovateľ zdravotnej spôsobilosti žalobcu jasne označil v posudku bod 2., t.j. že žalobca je spôsobilý vykonávať pracovnú činnosť popísanú v bode C posudku, pri splnení podmienok: nebude pri práci vystavený vplyvu vibrácií, nadmernému chladu a dlhodobej, nadmernej a jednostrannej záťaži horných končatín, pri dôslednej ochrane proti nadmernému hluku. Naopak predtlačené body 1/ a 3/ v posudku boli preškrtnuté. Mal za to, že súd prvého stupňa pri hodnotení vykonaného dokazovania správne vzal do úvahy aj skutočnosť, že voči uvedenému posudku právna úprava pripúšťala možnosť podať odvolanie, ktoré právo ani jeden z účastníkov nevyužil, jeho obsah sa teda stal pre zamestnávateľa i zamestnanca záväzným. V posudku sa nekonštatuje strata spôsobilosti žalobcu ako zamestnanca vykonávať pracovnú činnosť vodiča špeciálnych mechanizmov. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa správne neprihliadal na stanovisko Pracovnej zdravotnej služby NOVAPHARM, s.r.o., (o ktorom žalobca nemal vedomosť) a ktoré bolo poskytnuté žalovanej na jej vlastné vyžiadanie listom z 12. decembra 2008 (ako to uvádza žalovaná samotná vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu žalobcu, datovanom 9. júla 2009, str. 4 vyjadrenia), v ktorom sa na rozdiel od posudku o zdravotnej spôsobilosti z 25. novembra 2008 uvádza, že žalobca stratil dlhodobo zdravotnú starostlivosť na vykonávanie tam vymenovaných pracovných činností, okrem iného aj ako vodič špeciálnych mechanizmov. Poukázal na to, že toto stanovisko odporuje záveru záväzného posudku o zdravotnej spôsobilosti z 25. novembra 2008, navyše na rozdiel od spomínaného posudku nebolo toto stanovisko (ktoré nemá povahu posudku o zdravotnej spôsobilosti) doručené žalobcovi - nešlo o akt správnej povahy, voči ktorému by bolo možné podať odvolanie - pritom však išlo o stanovisko, z ktorého žalovaná ako zamestnávateľ nesporne vychádzala pri rozvázovaní pracovného pomeru so žalobcom, a teda pre žalobcu ako zamestnanca malo závažné následky (ukončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c/ ZP). Ani podľa názoru odvolacieho súdu tak nebol daný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. c/ ZP. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne skonštatoval, že tento dôvod samotný postačoval na to, aby určil výpoveď žalovanej z pracovného pomeru danú žalobcovi za neplatnú, a to bez ďalšieho. Napriek tomu skúmal aj otázku splnenia ponukovej povinnosti ako hmotnoprávnej podmienky platnej výpovede z pracovného pomeru, pričom aj v tejto časti sa odvolací súd s jeho závermi stotožnil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Prípustnosť dovolania odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f) O.s.p., t.j. že jej postupom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom podľa jej názoru spočívalo v tom, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nie sú dostatočne odôvodnené. Uviedla, že rozhodnutiu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, ku ktorému patrí aj vysporiadanie sa s preklúziou práva, a to z úradnej povinnosti. Rozhodnutie, v ktorom absentujú také skutočnosti označila za nepreskúmateľné. Zároveň poukázala na jednotlivé ustanovenia Zákonníka práce upravujúce skončenie pracovného pomeru výpoveďou a v tejto súvislosti namietala nesprávne právne posúdenie veci. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), za ktorého koná jeho zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často

vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci

právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalovaná v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolaateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietala, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu, že ako súd prvého stupňa, tak ani odvolací súd sa v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadal s preklúziou žalobcom uplatneného práva ako zákonom stanoveného predpokladu platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou.

K námietke nepreskúmateľnosti (t.j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorou žalovaná odôvodnila prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolaateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ako už bolo vyššie uvedené je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008,

6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá.

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a obsahuje vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednávanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (uvádza skutkový stav, ktorý považovali sudy za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení). Odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom doplnil aj ďalšie úvahy a dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Ako vyplýva aj

z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Námietku dovolateľky, že súd neprihliadol na preklúziu podania žaloby, považuje dovolací súd za neopodstatnenú z dôvodu, že zohľadnenie, resp. nezohľadnenie tejto skutočnosti by malo za následok nesprávnosť právneho posúdenia veci, čo predstavuje dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že žalovaná v dovolaní namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je

síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). I keby teda tvrdenia žalovanej boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovanou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázaná bola ňou tvrdená procesná vada konania uvedená § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. .

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo v dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p., § a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. apríla 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová